

LUŠTĚNINY 38

Občasník Podještědského gymnázia

10 Kč

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,
rok se sešel s rokem a všichni jsme opět o ročník starší. Je mi líto, že dveře naší třídy už nenesou cedulku s nápisem sexta. V sextě chodíte do tanečních, poprvé nejedete na Bipo a poprvé píšete projekty a...ještě spousta jiných poprvé. Někdo by řekl, že je to jen cedulka, ale občas mám pocit, že cedulka septima nese podtext „teď teprve uvidíte, jak to vypadá, když se studentovi pod náparem učení kouří z hlavy“.

A chybí mi ještě jedna drobnost, ranní zvonění u dveří do školy s přeřeky a všemi drobnostmi kolem. Uvědomili jste si někdy, že první s kým jste promluvili při příchodu do školy byla paní Košková? A že právě paní Košková věděla nejlépe, kdo si šel dát dopolední cigárko (tedy pokud mezi dveřmi „neuvízla“ rohožka)? Tímto Vám chci, paní Košková, moc poděkovat, protože jste na nás byla vždycky přívětivá i přesto, že jsme zvonili třeba třikrát denně. Teď naše rána začínají strohým pípnutím. To víte, jdeme s dobou.

I v Luštěninách je několik novinek. K redakci se přidali někteří mladší studenti. Jak nadějnými jsou talenty se dočtete sami

Jistě jste si na nástěnce všimli krabičky, která patří k rubrice „Pan profesor Váňa radí“. Spousta z vás ji ocenila, ale objevila jsem v ní pouze dva dotazy. Není to škoda?

Další novou rubrikou je historie školních akcí. První z nich jsou „Ručičky“. Možná jste zaznamenali, že se v Luštěninách objevuje více článků zaměřených na umění a kulturu vůbec. Mohu za to já, jelikož jsem velká příznivkyně obojího, ale pokud vám to nevyhovuje, můžete to změnit. Tímto bych ráda znovu upozornila na to, že Luštěniny jsou skutečně otevřeny všem příspěvkům a postřehům a čekají na ně. Tak pište!!!

Na závěr bych se chtěla omluvit těm, koho se jakkoliv dotkly články v minulém čísle. Věřte, že opravdu nebylo záměrem nikoho urazit, natož někomu ublížit. Luštěniny se pouze snaží reflektovat dění kolem PG studentskýma očima, nebojují proti vám!!!

Vaše Štěpánka

OBSAH

BIPO '06	3
Apokryf o perníkové chaloupce	4
Deníček oktávána	5
2x hodina s... ..	6
Odpověďna profesora Váni	7
Dokud tě nenajdu	8
Vzpouza	9
Zprávy ze severu	10
Hudební recenze	12
Ubohý vrah	13
Ručičky	14
Piet Mondrian	15
Literární soutěž	16
Chvilka poezie	17
Projektová momentka	18
Tabulka fyz. jednotek a veličin	18
Postřehy z hodin	19
Red Meat	20

BIPO '06

Libor Štiták

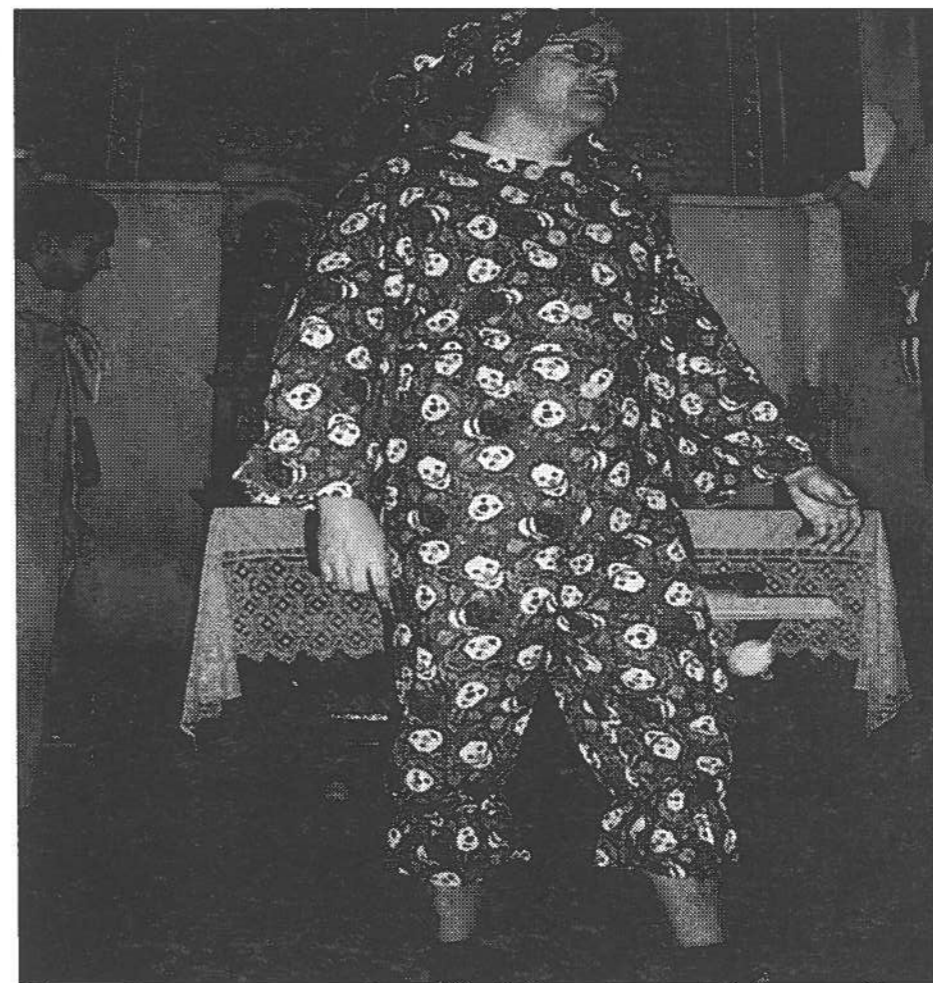
BIPO '06 bylo v něčem lepší a v něčem horší než BIPO '05. Začnu tím horším: počasím. Kvůli němu musely být upraveny některé bloky a posunut fotbalový turnaj tříd. Mně to zrovna nevadilo, protože jsem si stejně nezahrál.

Lepší bylo BIPO v tom, že se konalo v jiné, hezčí chatové osadě, také v Bílém Potoce. Kdyby se nepořádalo v Bílém Potoce, tak by BIPO nemělo jméno BIPO.

Denní program se nezměnil: Snídaně, dopoledne tři hodiny vyučování a pak oběd, dále asi jedna hodina odpoledního klidu, tři hodiny odpoledních bloků a fotbalový turnaj tříd. Po něm následovala večere a po ní se šlo do tělocvičny, kterou nám půjčila jedna zdejší škola.

V tomto neobvyklém prostoru se ale jako obvykle hrála studentská divadelní představení. Prima měla svou parodii na pohádku Sněhurka a sedm trpaslíků jménem Sněhurka a osm zakrslíků, sekunda hru o Ježíši Kristovi, tercie o indiánech, kvarta svou parodii na Popelku jménem Popelák a kvinta hru jménem Kabaret. Právě kvinta vyhrála v hlasování, ve kterém se rozhodovalo, která hra se studentům nejvíce líbila. I profesori měli svá divadelní představení, ale v kostele. Hráli o svatém Václavovi.

Všechno, alespoň to hlavní o BIPu, jsem vám řekl, tedy napsal. Prima až kvinta to už všechno vědí. Sexta až oktáva to tady mají napsané.

APOKRYF O PERNÍKOVÉ CHALOUPEČCE

Ondřej Jerman

Maminka Jenička a Mařenky byla po celém okolí známá jako nejlepší perníkářka, která si zanedlouho vytvořila na výrobu perníčků monopol v celém kraji. Na její nevýhodné smlouvy byli nuceni přistoupit všichni perníkáři. Vzepřela se pouze jediná odvážná Baba Jaga, která kdysi právě maminku naučila perník péct. Baba Jaga se nechtěla podrobit očekávané fúzi svého podniku ač její akcie klesaly, protože akcionářům byla ze strany maminky vnučována myšlenka neprosperujícího podniku. Celou situaci Babě komplikoval maminiččin manžel, dřevorubec, který se rozhodl bezohledně pokácet celý les, aby zjistil, kde je utajovaná továrna Baby Jagy.

Děti Jeníček a Mařenka chtěly tatínkovi udělat radost a přinutit Jagu přijmout jejich podmínky. Babu našly, ta je ovšem odmítla, neboť jim řekla, že objevila novou recepturu, se kterou ovládne trh. Netušila ovšem, že se zapletla s organizovaným gangem, který ji zaživa nechal upéct ve vysoko stupňové peci s elektrostatickým odlučovačem popílku (pozn. šéfr. - prof. Buchar může být pyšný...).

Vypočítavé děti vše svedly na násilí, které mělo být vůči nim uplatněno. Trestní stíhání muselo být vzhledem k jejich věku zastaveno.

DENÍČEK OKTAVÁNA

Jaromír Hanzal

Oktavánem se stanete ani nevíte jak. Rozkukáváte se po škole a od starších zjišťujete, co že je to „Bipo“ a co trimestr. Pak tam najednou jedete naposled a už si připadáte jako mazák. Projektové šílenství v sextě a septimě vaše představy zkrotí. A pak už jenom nevěřicně zíráte na „náhradní rozvrh oktávy“ v době, kdy všichni jsou právě na Bipu nebo mají projektové volno. A že těch deset češtin za týden potěší.

„Náhradní rozvrh oktávy“ ale rozhodně není jedinou libůstkou, kterou oktaván (a především budoucí maturant, jak většina profesorů neopomíná zdůraznit) potká. Když začnu od začátku, hned první den vás čeká malý raut na uvítanou. Vyslechnete si něco hřejivých slov dobře známých pedagogů, tj. paní ředitelky a profesorky třídní, přituknete šampaňským (se sníženým obsahem alkoholu, pochopitelně). Následuje konzumace pochutin, které pro vás přichystali milí kantoři. Skupina deskriptivních geometrů dodnes vzpomíná na „výborný rumový koláč profesorky Doležalové“ jako na to nejchutnější, co jim bylo od zmíněné pedagožky naservírováno.

A propós, předměty. Klasické rozdělení na humanitní a přírodní vědy ztrácí v oktávě na významu, protože mnohem důležitější je klasifikace maturitní/nematuritní. Na těch druhých se totiž nemusíte obávat, když vyučující prohlásí „hm, tohle je troch obtížnější, to by mi mohl říct nějaký maturant“. V předmětu biologie je tato praxe trochu jiná, protože adeptů je pět a maturanti jsou všichni. Hlavní studijní obory jsou doplňovány ještě řadou volitelných předmětů krkolomných názvů. Nejednu přestávku proto vyplňují bájně historky o náplni hodin „biochemie“ nebo „antropologického semináře“.

Samostatnou kapitolou je již výše zmíněná čeština. První problém nastává už proto, že klasifikace maturitní/nematuritní zde jaksi odpadá. Další potíže nastávají s každým domácím úkolem, interpretací, opakováním, gramatikou, esejí a čímkoliv jiným, protože před hodinou se nikdo neptá „zda“ je třeba něco nastudovat, ale „co“. A běda, jak neumíte charakterizovat třeba česky i latinsky psanou prozaickou tvorbu Karlovy doby, protože „to máte znát už z kvarty“ (kvinty, sekundy, druhé třídy základní školy...oblíbená fráze téměř všech vyučujících, studenti vyšších ročníků s praxí z hodin prof. Machačného znají již dnes)

Další věcí, kterou oktaván v září zjistí, je že měl již deset měsíců pracovat na ročníkové práci. Na to reaguje různě, ale většinou se jedná o různé stupně paniky. Někteří (třeba autor tohoto článku) zdaleka 4. září netušili, že během následujících pár týdnů stvoří padesát stránek textu. 24 hodin před odevzdáním neměl hotovo v podstatě nikdo a jeden z nás si dokonce vyzkoušel, jaké je to čtyři noci za sebou v podstatě nespát a psát. A všechno jsme to dělali pro jediné slovo – „přijata“, v horším případě „nepřijata“, dozvíme se na konci prvního trimestru (tedy v době, kdy tento článek čtete už víme, na čem jsme).

Kromě libůstek vzdělávacího typu se vybraní jedinci účastní ještě švandy zvané plesový výbor. Tam seznamují ředitelství školy a jiné spřátelené osoby o průběhu příprav maturitního plesu. A podle toho, co vyprávějí, to není nic příjemného, zvlášť když naše přípravy vypadají jak vypadají (obrázek nechť si laskavý čtenář udělá sám).

A to je tak ve stručnosti zatím asi všechno. Rozhodně se ale neobávejte, že bych před příští uzávěrkou neměl o čem psát. A i kdybyste už Luštěniny nikdy neviděli, tak to všechno zažijete dřív, než si dovedete představit. Že, septimo?

P.S. "Laskavě omluvte časté střídání časů, ale chtěl jsem si zase jednou užít psaní chaotického textu...."

HODINA SE SL. PROF. REMESTOVOU

Veronika Jakubová

Začátek hodiny vždy připomíná nástup vojenské roty. Všichni v pozoru ani nedutají, aby nepřeslechli pozdrav paní profesorky, a po následném vyzvání, aby se usadili na SVÁ místa, dostanou konečně pohov, což někteří vezmou doslova. Zajímavý výklad očividně zaujme jako obvykle první dvě řady a pár jedinců vzadu. Po několika výzvách k tichosti, zkrocení přílišné aktivity nebo ověření si, jestli si všichni zapisují poznámky, se třída jakžtakž zklidní. Jenže hodina má bohužel 45 minut, v nichž je pro některé nadlidský výkon vydržet v klidu. Tudiž poté, co si většina zkontroluje hodinky a s hrůzou zjistí, že bude muset vydržet ještě dvacet minut, pouští látku druhým uchem ven, nebo si najde jinou, „lepší“ zábavu, což ovšem paní profesorce moc vtipné nepřipadá. Takže najednou se ze třídy začnou ozývat zvuky jako mručení nebo konkrétní slova pubertálních adolescentů, například koláč. Půlka čeká, že snad pod profesorkou podjede židle, abychom se mohli něčemu zasmát, jiní zase doufají, že toho dnes nebude tolik jako minule. Když se nestane ani jedno, ani druhé, ozve se zvonek. Rychlé vstávání a sbírání mobilů z parapetu je snad už každodenní záležitostí. Poslední se ve třídě zdrží opravdu jen ten, kdo maže tabuli, protože sexta má po dějepisu oběd.

HODINA S PANEM PROF. BLECHOU

Markéta Jansová

Letos je u nás hodně profesorů, kteří ještě neměli tu čest být v Hodině s ... Ale dočkají se. Začneme panem profesorem Markem Blechou, angličtinářem a tělocvikářem, který chodí po škole buď s hromadou papírů popsaných angličtinou, nebo ve sportovní soupravě. Někomu se zdá, že má moc vysoké nároky, jiní si říkají, že alespoň něco naučí...

Je úterý 24. října a (nejenom) kvarta už má před sebou vidinu podzimních prázdnin. Jenomže nás ještě čeká spojená hodina angličtiny, s již zmíněným panem profesorem. Nějak se nám nechce nic dělat, a proto jsem spolu s T.M. vyslána prosit o nějaký film. Minule nám to nevyšlo a proto se nám: „No, uvidíme.“ nejeví zrovna růžově. Jaké je však naše překvapení, když jsme posláni do jazykové učebny, spolu s filmem Sestry v Londýně. Ale sladké nicnedělání nám není dopřáno. Máme si zapamatovat co nejvíce památek, budov a všeobecně co nejvíce z Londýna. Také si máme rozšiřovat slovní zásobu. Pan profesor se se svojí (tedy mojí) polovinou bude jednu z příštích hodin toulat ulicemi Londýna na mapě. Tak ať tedy víme, kde všude byla dvojčata. Také budeme řešit jakýsi kvíz o tomto filmu. Asi po čtyřiceti minutách ukončí film se slovy: „Na shledanou a těším se příště.“ A tím některým z nás končí škola. Ale já ho s tou příští hodinou vezmu za slovo a jdu se převléknout na sportovky.

Hrajeme fotbalík na rozběhání -tři na tři (že nás ale je,co?) a poté následuje rozcvička. Důkladná, ale nestačí. Musíme dělat ještě strečink, taky důkladně. Rozpínání ve třech, nahrávka na třetího, hra s bagrem ve třech, loby (ve dvou!) a podání (sólo). To všechno jsme procvičovaly, hrály, nebo se to učily a pan profesor podle toho, jak nám to šlo, nebo taky ne, skákal metr dvacet nebo si rval vlasy... Spíše ale to druhé. Potom přišlo na řadu mluvení do duše a trochu teorie. V pět jsme po opakovaném strečinku zabalili síť i snahu.

Uvidíme na poháru, co se nám pod vedením moravského tělocvikáře povede.

RUČIČKY

Přemysl Bureš

Tento školní rok slaví naše gymnázium 15 let od svého založení. Při této příležitosti se redakce rozhodla, že se pokusí v letošních Luštěninách přiblížit s různými rituály naší školy. V této zbrusu nové, časově omezené rubrice se vám pokusíme přinést informace horké a přímo od zdroje, tedy od paní ředitelky.

Všichni to známe. První školní den, budík zvoní už v 8 (!!!) a stejně musíme vstát. Do školy dobíháme v posledních vteřinách přestávky, v ideálním případě se zvoněním. Vždyť je to jen formalita! Všichni přemýšlíme nad novými povinnostmi a úkoly a většina vyběhne ze školy hned jak je to jen trochu možné. Někdo si ani nevzpomene na obvyklý rituál Ručiček a jiní před ním naopak prchají. A mezi tím vším se noví primáni těší na nové zážitky, učitele a přátele, které zde mohou potkat a čekají na svůj okamžik přijetí na toto gymnázium. Pak už jen chvíle trémy, kdy čekají na schodech, aby na naši památnou stěnu zvěčnili svou ruku. Památný den pro mnohé z nich, na který nejspíš nikdy nezapomenou.

Barevná stěna, pokrytá ručičkami dnes již desítek lidí, nám už nepřipadne ničím zvláštní. Pocházíme kolem několikrát denně a vlastně ji možná ani nechceme vnímat. Přesto když se u ní na chvíli zastavíme a podíváme se na chvíli na tu stěnu... Každý rád vzpomíná.

Jak tato ceremonie vznikla? Inu, jářku, to bylo tenkrát, když bylo naše milé gymnázium ještě v plenkách. Vymýšleli se právě nové a nové odlišnosti od jiných škol v této republice, díky kterým by bylo gymnázium zajímavé. Tenkrát mu byly dva roky a mělo dva průchody do ZŠ Sokolovská. Jeden byl ten, kterým dnes chodíme do jídelny a druhý byl právě v druhém mezipatře. Jednoho dne, kde se vzal tu se vzal nápad oddělit 2. mezipatro, a tak se také stalo. V naší budově se tedy objevila nová bílá, nevyužitá plocha. Co s ní? To je jasné. Zaplnit!!! Ale jak? Lámali si všichni hlavu. Až konečně pan Cvrček přišel s naprosto originálním nápadem barevného zpracování, které po dalších konzultacích s celým týmem PG realizoval. Díky tomu můžeme dnes barevnou krásu obdivovat. První, kteří otiskli svou ruku na tuto stěnu byli z ročníku profesorky Mrázkové (mladší si ji nemohou pamatovat, proto bych chtěl dodat, že vyučovala výtvarnou výchovu a to dosti energicky) a tak se zrodil rituál, ceremonie. Za ta léta tudy prošlo už více než 300 lidí. Někteří z nich nedostudovali a jiní jsou naopak již zaměstnání na špičkových vědeckých pracovištích.

Tato stěna je jedním ze symbolů PG. Více než 300 dětských rukou, každá jiná a originální. Každý návštěvník při průchodu naší školou do druhého patra pozvedne zrak a alespoň na chvíli se očima zastaví na stěně plné rukou. A kdyby neměla jiného využití, myslím, že je to docela dobrý potenciál otisků prstů pro kriminální vyšetřovatele.

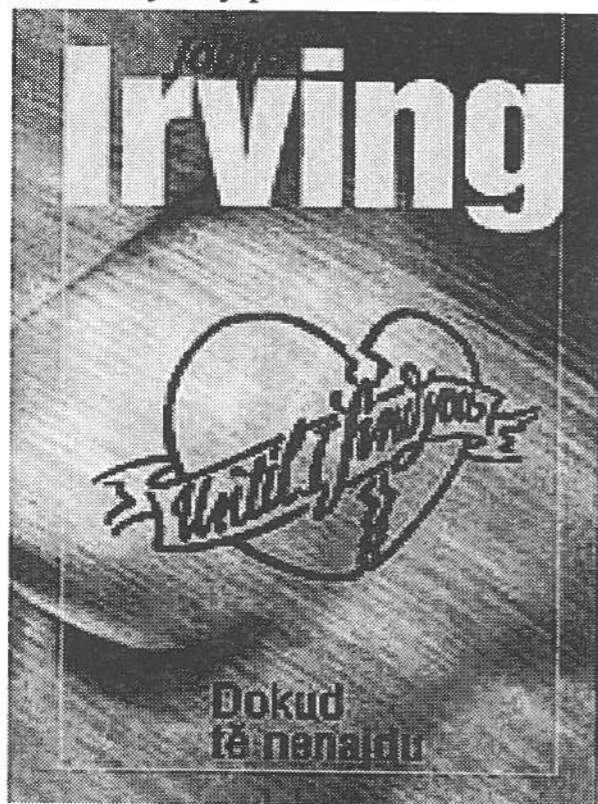
DOKUD TĚ NENAJDU

Ondřej Jerman

John Irving, americký spisovatel, vlastním jménem John Winslow, se proslavil svým románem *Svět podle Garpa* (1978). narodil se 2. 3. 1942 v New Hampshire, studoval na univerzitách v Pittsburghu, Vídni a Iowě. O jeho zatím posledním a nejdelším románu *Dokud tě nenajdu*, se často mluví jako o druhém *Světě podle Garpa*.

I v této knize se objevuje Irvingův motiv neúplné rodiny. Hlavní postava, Jack Burns, je chlapec, jenž vyrůstá sám se svojí matkou, která se živí jako umělecká tatérka. Když jsou Jackovi čtyři, putují spolu k Severnímu moři, aby vypátrali Jackova otce. Zdá se, že ten před nimi uniká. Autor detailně popisuje svět tatérů v různých evropských zemích, se kterými se Alice, Jackova matka, setkává. Jako ve *Světě podle Garpa*, i v této knize hraje výraznou roli sexualita. Jack totiž chodí v Kanadě do dívčí školy, kterou může navštěvovat i menší množství chlapců. Ve třídě jsou čtyři. Že by autor knihy znal PG? Jackova sexualita se rychle vyvíjí, jeho osoba je poznamenána vztahem ke starším ženám. V sexualitě je možné vidět paralelu s životem autora, který byl v jedenácti letech sexuálně zneužit. Jack rozvíjí svou tělesnou zdatnost, hraje studentské divadlo, kde vyniká v ženských rolích. Později se stává známým hercem. Bez zvrátů a neočekávaných situací by to ale nebyl Irvingův román. Po smrti Jackovi matky se Jack dozvídá, že všechno bylo úplně jinak...

Román je plný věrohodných postav, ať už to jsou prostitutky, filmaři, zápasníci, nebo herci. Vše se odehrává v reálném prostředí a čtenář tak může žít opravdový život Jacka Burnse. Jako minus vidím sexualitu, se kterou autor doslova plýtvá, často ji užívá prvoplánovitě a po čase Jackovy sexuální zkušenosti čtenáře spíše nudí, než šokují. Přesto se jedná o knihu, kterou, i přes jejích téměř devět set stran, nejraději přečtete naráz.

VZPOURA

Petr Besta

„Chci vyjednávání!“ ozvalo se zpoza zamčených záchodových dveří. „Povídej“. To byla jedna z věcí, které jsou na revolucích nejlepší. Nemusíte dodržovat pravidla. Žádná pravidla. Nemusíte chodit po chodbě pomalu, nepředbíhat ve frontě na oběd a dokonce ani vykat.

„Máš na to deset sekund. A pak chci, abys ty testy smazal.“

„To není taktní jednání! A vůbec, co mi můžete udělat?“

„No tobě nic. Ale máme Karla“

„Ne, Karla ne. Tak krásnou kostru už mi nikdo nevyrobí. Dobrá. Testy smažu. Ale kdy dostanu zpět Karla?“

„Na konci trimestru. Podle toho, jak se budeš snažit v slovním hodnocení.“

Prof. biologie pro jistotu počkal do zvonění než odemknul, alespoň částečně osušil pruhy od více než bolestivého mokrého ručníku a odebral se učit Primu. Díky bohu za klidnou Primu.

„Takhle už to dál nejde“ řekla prof. latinského jazyka po té, co se ujistila, že plápolající učebnice latiny navršené před dveřmi sborovny nic nepodpálí.

„Nejde“ přitakal prof. fyziky. „Nápisy vyryté na lavice jsem schopen tolerovat. Ale nápis Smrt Ampérovi přímo ve středu naší Interaktivní tabule mě uzluje vnitřnosti.“

„Ty alespoň pořad můžeš bezpečně do učebny. Jenže já už do jazykovky chodím radši oknem. K tomu stínu naproti školníkovým dveřím už se nikdy ani nepřiblížím...“

„Ředitelský Sbor se ze školení vrací za týden. Musíme to do té doby vydržet.“

„Já se rozhodně už o nic jiného než tiché přežívání pokoušet nebudu“ řekl prof. biologie s více červeným než mokrým zadkem.

Udýchaná postava v bílém plášti a ještě bělejšími obličejem vběhla do sborovny. Jediné co z prof. chemie dostali bylo: „Zle. Ach mé chemikálie. Je zle.“

Ukradení klíčů od skladu chemikálií zvedlo zájem studentů o chemii o dvě stě procent. Bohužel po dvou dnech přestal být roztok měnicí barvu v závislosti na teplotě zajímavým. A tak se zájem o chemii začal odvíjet trochu jiným směrem. Nevím, koho prvního napadlo vyzkoušet působení kyseliny dusičné na dveře sborovny, ale na užaslé tváře profesorů se jenom tak nezapomíná. O pár hodin později, kdy si nic netušící prof. chemie vychutnával kaši a filé, se ozval mohutný výbuch. Z druhého patra se vyvalil světle zelený dým. A nepřestal se valit další dva dny.

Není jisté co přimělo profesory zavřít školu. Nejspíš nepříjemně leptavé vlastnosti hustého zeleného dýmu. Škola byla uzavřena na dobu neurčitou. No, vlastně se vědělo přesně, kdy se škola otevře. Až profesor chemie dokončí kompletní detoxikaci školy, až se opraví dveře do sborovny, ale hlavně to bude přede dnem, než se vrátí Ředitelský Sbor. Co jsou všechny ty malé prohřešky proti nespokojenosti ŘS. Jak profesori, tak hlavně žáci si to dobře uvědomovali. A než nový týden započal, bylo vše v naprosto vzorném pořádku. Dokonce i slovní hodnocení na konci trimestru. Hlavně z biologie.

ZPRÁVY ZE SEVERU

Markéta Doubnerová

Ahoj, ahoj. Už mám za sebou měsíc pobytu v Norsku. Taky myslím, že nadešel ten správný čas podat vám nějaké informace.

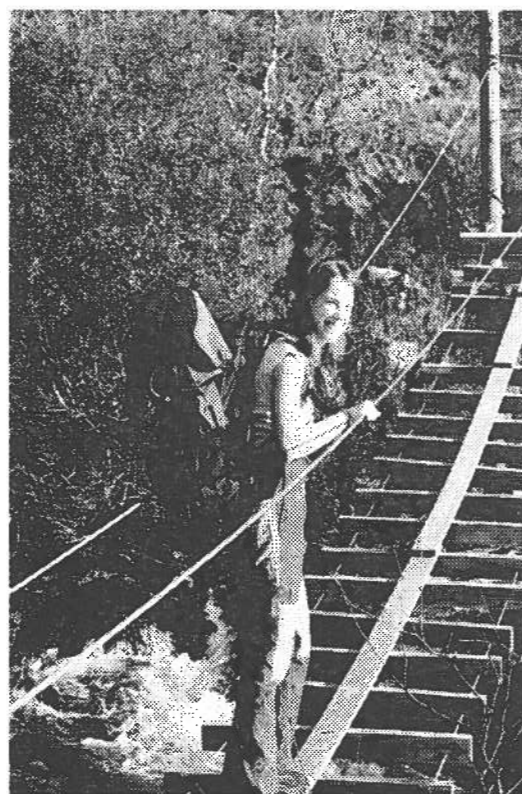
Jako správný pohádkář začnu od začátku. Právě se nacházím přibližně sto padesát kilometrů severně od Bergenu (pozn. v jihozápadním Norsku) nedaleko vesničky Flekke. Škola, v níž studuji je součástí mezinárodní organizace United World Colleges. Nechce se mi vás nudit zdoluhavými popisy a tak ti z vás, kdo se chtějí dozvědět víc, nechť zavítají na internetovou adresu www.uwc.cz.

Kampus tvoří pět studentských domovů pojmenovaných podle severských zemí (Denmark, Finland, Iceland, Norway a můj Sweden), velká jídelna, tři školní budovy a administrační centrum. Celý areál se nachází na břehu Flekkefjordu, odnože známého Sognefjordu. V každém domě bydlí čtyřicet lidí na pokojích po pěti. Zdá se to nesnesitelné, ale není! Právě naopak. Já osobně si cením této zkušenosti. Bezvadná příležitost jak poznat ostatní kultury a národy. Nejlépe skrze národní speciality, které tu všichni velmi ochotně vaří a české knedlíky se jeví jako velká výzva! Je ovšem pravda, že to vyžaduje jistou dávku tolerance. Například dlouhatánské vlasy mé roomie z Bangladéše pokrývající podlahu v koupelně, nebo mexický temperament projevující se šíleným nepořádkem.

Výukový systém je poněkud odlišný než náš. Každý student má šest různých předmětů (někteří zapaleni dokonce i sedm). Výhodou je, že je můžete libovolně měnit a uspořádat si tak svůj rozvrh co nejpohodlněji. Škola je vždycky jen do půl druhé. Mohlo by se vám zdát, že se tu „ulejváme“, ale není tomu tak. Učitelé nás zahrnují stohy esejů na nejrůznější témata. Už jsem měla tu čest psát o rozšíření obyvatelstva na Zemi. Studenti z jiných než skandinávských nebo anglicky mluvících národů, jako já, navíc ještě studují literaturu a mateřštinu samostudiem. Každý se povinně učí norštinu. Původně jsem chtěla pokračovat, ale teď si nejsem úplně jistá. Učitelka je tu nová a řekněme, že nemá rozvrženo, co nám má přednášet. Pozornost studentů na jejích hodinách je prakticky nulová.

Každopádně právě teď si nemám na co stěžovat. Tenhle týden byl věnován *Project Base Learning*. To znamená, že si každý zvolil nějakou aktivitu. Seznam zahrnoval nejrůznější možnosti od workshopu s tematikou řešení krizových situací, po potápění ve fjordu. Já jsem si vybrala vysokohorskou turistiku.

Naše desetičlenná skupina (mimořadně jen dvě holky), vedená učitelem matematiky, vyrazila v úterý dopoledne. Stezka *Fisketrot* začínala u jedné farmy. Šipka ukazující směr hlásala tři hodiny. Hmm, to bude docela blízko, pomyslí si turista – neznalec a vzhledne ke vzdáleným vrcholům v mracích. Celkově nám cesta trvala šest hodin. Převýšení 800 metrů. Krajina vystřižená jako z Tolkienova díla (pro zainteresované milovníky: Divočina a Mlžné hory). Botanické poznámka: plavuň vidlačka a žebrovice různolistá tu rostou jako nejobyčejnější bejlí.

V průběhu jsem si vzpomněla na české turistické značení. Norové si s tím těžkou hlavu nedělají a sem tam neuměle napatlají červenou barvu, přibližně ve tvaru T (tour) na jakýsi kámen.

Pozdě odpoledne jsem dorazili na chatu Blåbrebu. Velmi útulná. Toaleta ve stylu suchý záchod, na to jsem byla zvyklá z Čech. Musím připustit, že pro některé členy výpravy to bude asi zážitek na dosmrti. Po vypakování té spousty zásob, co jsme s sebou vynesli nahoru přišel čas večere. Ital, člen skupiny, se chopil vaření – co jiného než špagety s rajčatovou omáčkou. Benissimo! A hajdy na kutě! Ráno jsme se rozhodli pozorovat východ slunce. S tím se pochopitelně pojilo vstávání před šestou. Hm...ten východ slunce jsme tak úplně nestihli. Spíš takové růžovo – modré svítání. Další cesta vedla na vrchol až k ledovci. Velká zábava byla pozorovat Etiopana, Peruánce a kluka ze Sierra Leone při jejich prvním setkání se zmrzlou vodou. Čirá radost!

Zastavili jsme se na plošině s výhledem na kamenitou krajinu, modravé kopce a v dálce moře. Po návratu k chatě jsme neodolali (vlastnímu potu) a naskákali do jezera. Takhle ledovou vodu jsem ještě nezažila, skoro se nedalo nadechnout. Po večeri vytáhli kluci jakousi hazardní hru. No, připadala jsem si jako v klubu slaboduchých. Pravidla: házíš dvěma figurkami prasátek a určité pozice jsou různě bodově ohodnoceny... :-)

třetí den jsme sestoupili zpět dolů, do civilizace. Jedinou věc, kterou jsem opravdu postrádala byla horká sprcha. Zpátky na college jsem skutečně ocenila svůj výběr (být tři dny pryč). Dvě stě lidí (přestože velmi milých), je hodně a občas je užitečné být chvíli sám.

A zazvonil konec a pohádky je konec. Nu, snad vás tento článek zaujal. Na požádání ochotně poskytnu více informací. Piště!

Vaše Markéta

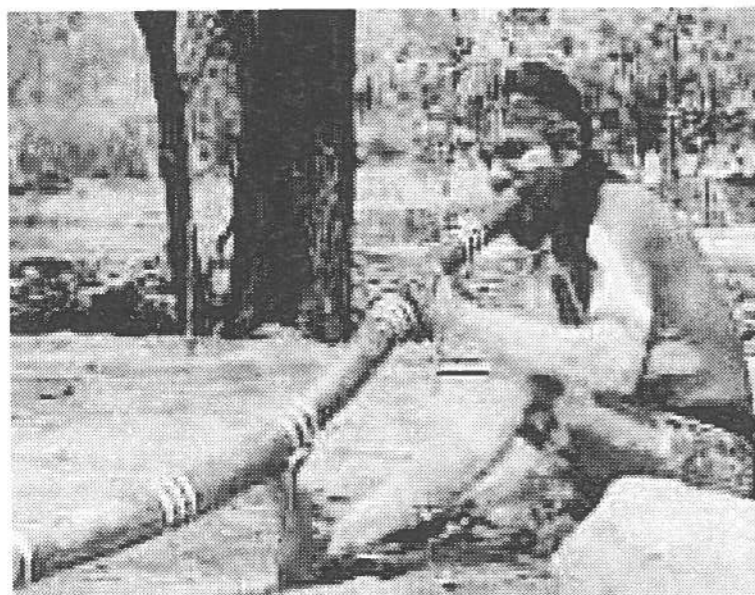
OUTBACK- BAKA (HUDEBNÍ RECENZE)

Přemysl Bureš

Outback je zcela výjimečné instrumentální hudební těleso. Styl, který hudebníci Outbacku sami vytvořili, se dá nazvat „tribal newacoustic“, tedy domorodý novoakustický styl. Tato skupina vznikla v roce 1988 kdy se potkali v Oxfordu dva hudebníci kytarista Martin Craddick a jazzový pianista Graham Wiggins. Wiggins mimo piano ovládal i jiné hudební nástroje jako např. didgeridoo, což je australský nástroj vytvořený domorodci, tedy aboriginy. Společně začali koncertovat po celé Anglii a jejich úspěch se zvětšoval. Díky tomu mohli vydat své první album nazvané Baka, na kterém hrají společně s perkusistou Saga N'Gomou a bubeníkem Ianem Campblem. Na Druhém albu této skupiny nazvaném “Dance the Devil away” se take podílel francouzský houslista Paddy LeMercier.

Album Baka je zvukově velice zvláštní. Těžký bručivý zvuk didgeridoo, který rytmicky podkresluje jemný zvuk Craddickovy akustické kytary se místy zdá být vytvořený elektronicky. Právě rytmický doprovod didgeridoo dělá album rytmicky i melodicky velice zajímavé a hlavně hodně našlápnuté. Hned 1. píseň The Air se zdá být jednou z těch pomalejších, ale po přidání bongu začne hudba sama ožít. 2. píseň Hold on je sólovou nahrávkou didgeridoo. Wiggins nám ukazuje, co všechno se dá s tímto nástrojem udělat a co všechno umí. 3. píseň Baka je podle mne vrcholem alba. Tato píseň naplno ukazuje to jak chtějí hudebníci hrát. Plná energie hned od začátku a vydrží to až do konce. Jemná sóla kytary v kombinaci s akordovou vyhrávkou jako refrémem, dodávají rytmu (podporovaným didgeridoo a bubny) úžasnou rychlost. Bohužel od této písně dál začíná být album monotónní a trochu nudné. Je pravdou, že já jsem měl možnost poslechnout si pouze 6 písní z celkových 10.

Monotónnost ovšem nijak neubírá na rychlosti, které toto album má. Nemá smysl poslouchat jej tisíckrát do kola, protože se rychle „oposlouchá“, ale chcete- li si zlepšit náladu a vyhovuje vám akustický Etno styl, pak si myslím, že toto album je pro vás dobrou volbou.

UBOHÝ VRAH

Veronika Jakubová

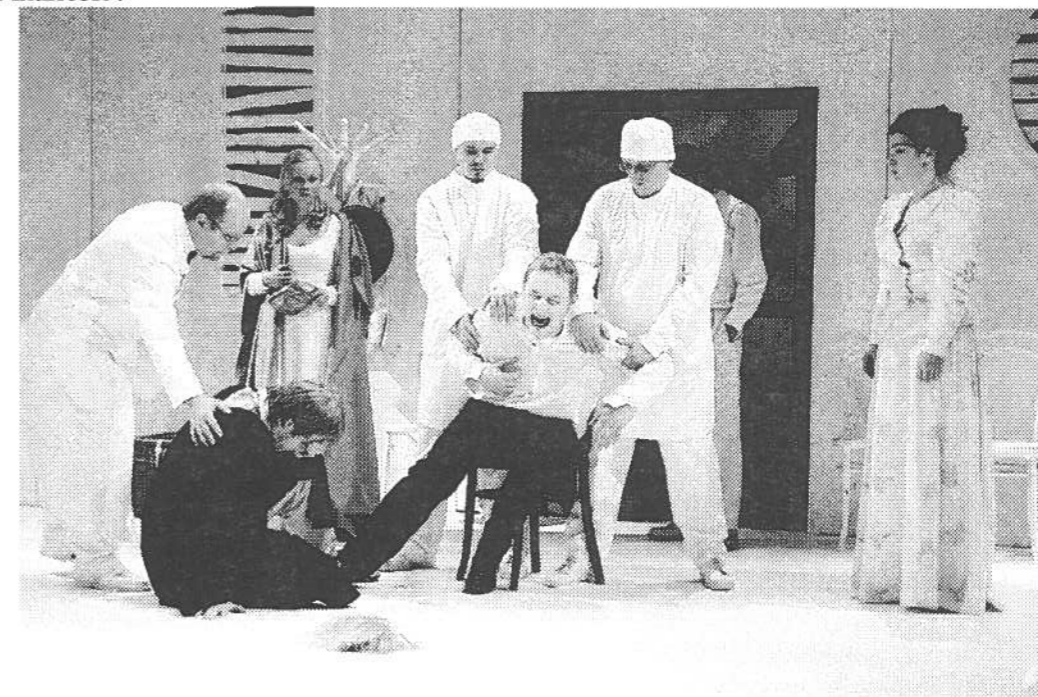
Už podle názvu mě hra Ubohý vrah od Pavla Kohouta zaujala, proto jsem se rozhodla, že ji musím co nejdříve navštívit v libereckém Malém divadle. Obzvláště moc jsem byla zvědavá na herecký výkon Víta Musila, který ztvárňuje hlavní roli, protože si myslím, že v žádné momentálně hrané hře nemůžeme úplně posoudit jeho herecký talent.

Již při vstupu do divadla jsem se podivila neobvykle vytvořené scéně. Všude všechno bílé, dokonce i bílá prostěradla na sedadlech. Z předem přečteného prospektu jsem věděla, že děj se odehrává v blázinci a okolí tomu opravdu nasvědčovalo. Dalšími aspekty nezvyklého prostředí bylo například to, že sedadla byla ve dvou sektorech naproti sobě, tudíž vytvořila uzavřenější prostor. Během hry bylo docela často rozsvíceno v celém prostoru divadla a herci skoro vůbec neodcházeli do zákulisí a kostýmy si navlékali na scéně.

Děj sám o sobě vypráví o muži- Antonu Ignatěviči Keržencevovi, který skončil v blázinci a vypráví celý svůj životní příběh. Jak nenáviděl svého otce, jak se dostal k divadlu a zadíval se do herečky Taťány, ale ta se zamilovala do jeho nejlepšího přítele Alexeje, a jak se chtěl oběma pomstít a Alexeje zabit. Jenže Anton trpěl záchvaty a vyl na měsíc. A právě v blázinci neskončil proto, že by Alexeje zabil, ale proto, že před plánovaným zabitím dostal záchvat. Žije zde v domnění, že vraždu spáchal a přehrává svůj život se svými přáteli. Až na konci se dozvídáme, že vraždu nespáchal, ač byl o tom přesvědčen.

Právě závěrem hra na diváka působí překvapivě, protože i on sám se dozví rozluštění. Celý děj je hodně psychologický a během hry jsem nad ním musela hodně přemýšlet a skládat si všechny detaily dohromady.

Z divadla jsem odcházela nadšena a s novými zážitky a také ohromena Vítem Musilem, který podal nečekaný výkon a psychicky náročnou roli bravurně zvládl a velice přesvědčivě zahrál. Samozřejmě i ostatní herci, jako například Markéta Tallerová, Tomáš Impseil, atd..... ani tentokrát nezklamali, ale v této hře je hlavní role tak výrazná, že si ji divák pamatuje jako nejsilnější zážitek.

ODPOVĚDNA PROFESORA VÁNI

Na začátku školního roku jsem byl osloven redakcí Luštěnin, abych vedl rubriku, kde bych, podle redaktorů, vtipně odpovídal na eventuální dotazy studentstva. Nechtělo se mi do toho. Představa, že bych byl jakýmsi dr. Plzákem, či pro starší kolegy známou Sally, mě zrovna nelákala. Ale pak jsem si řekl, že bych si mohl vylepšit image věčně podmračeného starého morouse, který se neusměje, jak je rok dlouhý, na hodinách se mnou také moc legrace není, jen občas zakoulím očima, tak to třeba alespoň trochu vylepším. A tak jsem, ač nerad, kývl na souhlas.

Po několika dnech se na nástěnce objevila krabice a plakátek inzerující, že poradím s čímkoli, což neodpovídalo mým představám, nechtěl jsem jiným fušovat do oboru (např. psychologie). Několikrát jsem letmým nahlédnutím dovnitř zjistil, že nikoho nic nezajímá, nikdo se na nic neptá. Nahlížel jsem tam opatrně, abych krabici nepoškodil, koneckonců moje výška mi to umožňovala. To se nedá říci o jednom zvědavém primánovi, který jednoho odpoledne také chtěl prozkoumat vnitřek a krabice mu nejprve zůstala v rukou a pak ji asi pro jistotu pustil na zem, aby to vypadalo, že spadla sama (jak také jinak). Zcela rozloženou mi ji přinesl v domnění, že je moje. Pokud v ní byly již nějaké dotazy, zřejmě si je nechal. Nakonec mi šéfredaktorka přinesla vlastnoručně přepsané dva dotazy, snad abych podle původního písma nepoznal, kdo je autorem. Po jejich přečtení jsem váhal, zda má smysl vůbec odpovídat. Koneckonců posuďte sami.

Dotaz první: Dobrý den, pane profesore! Potřebovala bych poradit... Mám přítele, který má pár kil navíc (váží 2x víc než já) a pořád mi vyčítá, že jsem tak hubená... Poradte mi prosím, jak můžu přibrat?

Co na takovýhle dotaz odpovědět, když o pisatelce nic víc nevím, ale zkusím to rozebrat. Možností je hned několik, takže milá pisatelko, vyber si. Vadí ti, že přítel je tak mohutný? Ale to má své výhody, schováš se za něj před větrem, před rodiči či jakýmkoli jiným nebezpečím. Také záleží na tom, kolik vlastně vážíš ty, ale u ženy je neslušné se na to ptát. Máš-li 30 kilo, pak tvůj přítel žádný hromotluk není. Takže nezoufej, za čtyři pět let, až postoupíš do sexty, už to bude lepší. Pokud jsi přece jen starší a máš 40 kilo, pak už může být občas problém, ale to bych tu nerad rozebíral, doporučuji však profesorku Lukešovou a její specializovaný předmět. Chceš-li však mermomocí ztloustnout, pak nezbyvá než zaměřit se na tradiční českou kuchyni, protože s anorexií díru do světa neuděláš. Pokud ani po bůčku, řízcích a buchtách nepřibereš a přítel ti tvou hubenost bude nadále vyčítat, vykašli se na něj. Při jeho robustnosti by ti mohl nakonec ublížit.

Dotaz druhý: (redakčně neupraveno) Pane profesore, mám potřebu vyhrát v typovačce a chybí mi sedm míst. Co s tím?

Již podle pravopisu je zřejmé, že asi nemáš úplně jasno, v čem chceš vyhrát. Na škole sice již několik let běží sportovní sázková soutěž, ale patrně ti uniklo, že po celou dobu trvání se jmenuje TIPOVAČKA. Tento základní přehled ti chybí, takže tady asi neuspěješ, přece jen je třeba o sportu alespoň něco vědět, protože jinak je to skutečně jen typovačka. Mám ale dobrou radu. Doporučuji se věnovat něčemu jinému, méně abstraktnímu. Sbírej třeba známky nebo motýly, tam na umístění nezáleží a nebude tě to stresovat.

Tak a mám to za sebou. Nevím, zda tohle bylo to pravé ořechové na vylepšení image. Nevěřicně zírám, kolik jsem toho napsal kvůli dvěma dotazům, které snad ani nestály za to, ještě že mám cvik z psaní hodnocení. Jenomže tam je to o něčem jiném, tam to má seriózní základ. Pokud jste to dočetli až sem, tak vás obdivuji. A sebe vlastně taky.

KDO JE PIET MONDRIAN?

Štěpánka Rygálová

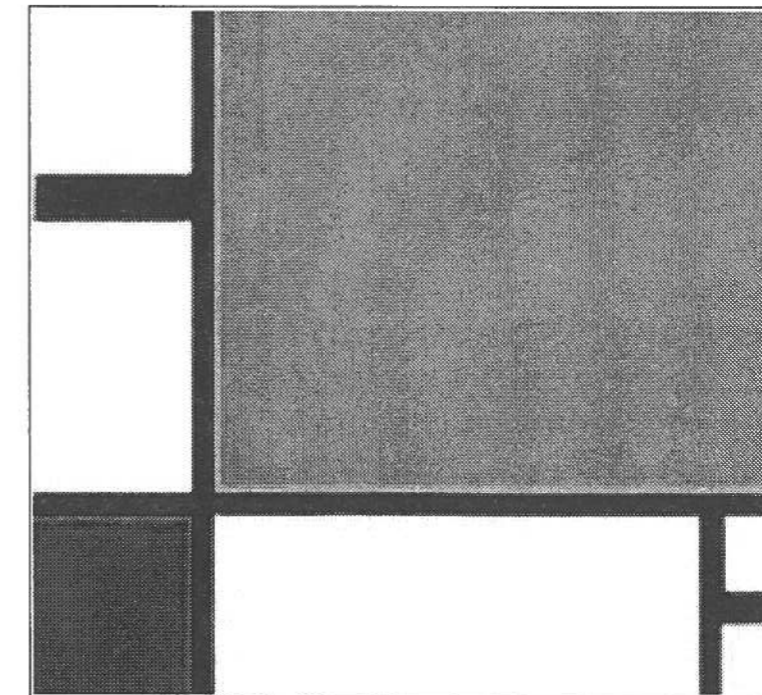
Milí čtenáři, rozhodla jsem se, že se pokusím alespoň trochu, svým laickým pohledem, rozšířit vaše obzory v moderním výtvarném umění krátkými články o mých oblíbených malířích. Prvním z nich je nezaměnitelný Piet Mondrian. V průběhu roku vám slibuji Marka Rothka a Francise Bacona.

Pieter Cornelius Mondrian se narodil 7. března 1872 v holandském Amersfoortu. S malířstvím se seznámil díky svému strýci Fritse Mondriana, který byl známý svými malbami krajinek. Původně chtěl Mondrian být knězem, ale v roce 1892 odjel do Amsterdamu na Akademii umění. Mondrianova raná tvorba byla ovlivněna francouzskými impresionisty, poté Mondrian zkoušel kubismus, ale paradoxně ho zavrhl pro jeho přílišnou abstrakci. Postupně se však snažil zachytit pravou podstatu a smysl věci a od roku 1904 ztrácí předměty na Mondrianových obrazech konkrétní podobu a získávají symbolickou hodnotu v jedinečném geometrickém uspořádání.

V roce 1917 založil Piet Mondrian se svými přáteli literární revue „De Stijl“, která obsahovala články a eseje o čisté abstrakci. Tento časopis vycházel do roku 1924.

Mondrianovy obrazy byly pečlivě sledovány kritikou a v roce 1962, kdy byla jedna z jeho maleb vystavena v Brooklynském muzeu, vešel definitivně do povědomí veřejnosti a stal se uznávanou osobností moderního umění a v jeho ateliéru se setkávali malíři a výtvarní kritici z celého světa. Zemřel 1. února 1944 v New Yorku.

Jeho neoplastické obrazy poznáte velmi snadno. Používá na nic totiž pouze bílou, černou, žlutou, modrou a červenou barvu a jsou geometricky velmi přesné.

POD JEŠTĚDEM TXT | UNDER THE JEŠTĚD TXT
Podještědské gymnázium Liberec

2. ročník literární soutěže Podještědského gymnázia v Liberci

Soutěž probíhá od 30. 11. 2006 do 28. 2. 2007.
Soutěžní práce bude hodnotit odborná i laická porota.

Téma je volné.

Soutěží se v následujících kategoriích:

1. próza 8 – 15 let
2. próza 15 – 26 let
3. poezie 8 – 15 let
4. poezie 15- 26 let

Maximální rozsah prózy jsou 4 strany A4, v poezii maximálně 4 básně. Na zvláštní papír připište své jméno, věk, kategorii, adresu, e-mail. Vše pošlete ve třech kopiích na adresu:

Podještědské gymnázium, Sokolovská 328, 460 14 Liberec 14
obálku označte heslem **Soutěž, k rukám Štěpánky Rygálové.**
nebo e - mailem: **Rygalovas@seznam.cz**

Všichni účastníci soutěže budou pozváni na literární víkend, který proběhne ve dnech 1. – 3. června 2007. Součástí akce bude sekání s básníky, herci divadla F. X. Šaldy v Liberci a další workshopy. Vše vyvrcholí slavnostním večerem, spojeným s předáním cen vítězům a autorský čtením vítězných prací. Vystoupí skupiny **Hmm...** a **Not Yet**. Ubytování bude zajištěno v budově gymnázia.

V případě nejasností nebo dotazů kontaktujte koordinátory akce:

Ondřej Jerman: jermanondra@seznam.cz

Štěpánka Rygálová: rygalovas@seznam.cz

www.pglbc.cz

CHVILKA POZIE ...

Štěpánka Rygálová

Milý čtenáři, v tomto čísle bych vám ráda věnovala báseň autora, který není tolik proslavený. Je nejen básník, ale také vydavatel (vlastní vydavatelství Vetus Via). Jeho báseň vám podsunuji nejen proto, že je okouzující, ale také proto, že jsem se s autorem letos v létě setkala a věřte nebo ne, je to neobyčejný člověk.

Jaroslav Erik Frič

ACH LÁSKO SE ZLOMENÝM KŘÍDLEM

snad křivě jsme kdysi přísahali?
jen jediný je smutek na zemi
že nejsme svati
v jakých to úpornostech v propasti zápasíme
a v mlčení klesáme a v stud
kdy pro spravedlivé sstoupil do pekel
jen pozemsky ze všeho lítost
a ničeho už se nedotknout
láska má
se zlomeným křídlem
čím ještě spravovat svíravé stezky Páně
o nichž praveno že nevýzpytné
čím doplnit a prožít do syta
v tak těžko zvládaných nevolnostech
jen steskem vesměrným jonášovským
jako by voda byla nad zemí vysoko
a velryb tisícero splývalo s horizontem
zda ve vodách ještě či v třpytivosti nebe?
jak ptáčata přitisknuti
a srdce usedá svírá se a třese
kde pohozen s utrženou hlavou plyšový medvěd
medvídek ještě ocumlaný uválený hadrovitý
hlavně přes den neurvale
v ústech nasládlo po jedlých kaštaněch
prodáváných v strážní budce časů klášterních
chuť kaštanů které jsme nejedli
když v poli brázda a divoké svině ve výběhu
a v chrámě jsme slyšeli že víra pak je
nadějných věcí podstata
a důvod ten neviditelných
s očima sklopenýma v kostelní lavici
s kým vlastně spřaženi?
málem v adventě ještě
a púst nás už rozkládá perleťově
jak hračky sil krutých nevědomých
má láska
pro co nám ještě oči a cit v rukou zůstaly?

v měkkosti nejněžnější
když nožem v ráně pootočít
vlevo či vpravo
a dost
láska
se zlomeným křídlem
jak přesypat poušť mých špatných skutků
a rozeznít struny břeškným úderem?
všude už zhasli
ale den nasvěcuje naši bolest tak zoufale lidskou
když nevíme zda pozdě již
nebo stále brzy?

TABULKA FYZIKÁLNÍCH JEDNOTEK A VELIČIN - UPOZORNĚNÍ

Libor Štiřák

V tabulce fyzikálních veličin a jednotek jsou dvě chyby. Ta první je v uvedených jednotkách délky podtržená.

nm (nanometr) = 0,000000001 m
<u>mm</u> (mikrometr) = 0,000001 m
mm (milimetr) = 0,001 m
cm (centimetr) = 0,01 m
km (kilometr) = 1000 m
AU (astronomická jednotka) = $1,496 \cdot 10^{11}$ m
LY (světelný rok) = $9,460 \cdot 10^{15}$ m
pc (parsek) = $3,086 \cdot 10^{16}$ m

Místo mm tam má být μm .

Ta druhá chyba je v uvedených jednotkách hmotnosti. Je také podtržená.

1 g (gram) = 0,001 kg
1 dag (dekagram) = <u>10 g</u> = 0,1 kg
1 t (tuna = megagram) = 1000 kg

Místo 10 g = 0,01 kg tam má být 10 g = 0,1 kg.

Takže, nestěžujte si panu profesorovi Bucharovi, že jste dostali špatnou známku z těchto věcí, protože jste se řídili podle té tabulky. To je vše.

PROJEKTOVÁ MOMENTKA

Ondřej Jerman

Je to jeden z mála dní, kdy mají studenti zájem o školní nástěnku. Násilí stěží zabrání i ochranka složená z profesorů. Vybírají se projekty sexty a septimy. Rozvášněný dav mě zanesl až k nástěnce. „Hej, zapiš mi támhleto!“ „A mně tohle,“ křičí na mě spolužáci, kteří se neprotlačili do první řady. Zapisuji jejich jména a jenom sleduji, jak se řada vybíratelných projektů zužuje. Po pěti minutách odcházíme. Někdo nadává, jiní jsou štěstím bez sebe. Nyní začíná vyjednávání (konzultace) se zadávajícími profesory. To už se ale téměř odjíždí na BiPo, my máme týden volna, při kterém je jakákoliv konzultace otázkou trestu smrti. Nebo alespoň kázeňského postihu. Jen co se profesori vrátí z BiPa, studenti se na ně vrhají s projekty, a ty se jim občas vrací úplně proškrtané. Mají asi tři dny, aby vše předělali, dodělali.

Teď už jenom zbývá vyčistit nedělní oblečení a přijít v sobotu do školy na obhajobu.

POSTŘEHY Z HODIN

Prof. Machačný v tercii:

„Jenom sem vlezu, už je to utrpení.“

„Bude se mi to žůžově krátit.“

„Ne mě si prohlédněte, ale ten příklad!

a na BIPU, opět v tercii:

„Vypadáte jako mroží kolonie.“

„Na vás je pohled jako na trestance.“

„Jste chciplí! ... Já se vám pomstím!“

v septimě:

„Realista si nebere žádné servírky.“ (P. Š.)

prof. Remestová: „Proč byly románské hradby tak tlusté?“

O. J. : „Kvůli bílé paní.“

„Jana Lucemburského zabil Černý baron.“ (V. K.)

(pozn. red.: Černý princ)

příklad neologismu: „Rohačka je dívka závislá na rohypnolu.“ (O. J.)

prof. Váňa: „Říp, to je tam, jak došel ten opitej praotec Čech. Kdyby došel kus dál, tak se máme líp...“

prof. Quirenzová: „Kde máte teploměr?“

O. J. : „Tady je to vybydlený...“

RED MEAT

scabrous skivvy scrapings

from the secret files of
MAX CANNON

Dneska jsem se ptal své domovnice jak je stará a ona mi to nechtěla říct.

A já na to: "Tak vás v noci přeříznu vejplůl a potom spočítám letokruhy."

©1996 MAX CANNON

Policajtům to taky nepřišlo legrační.

Když na mě budeš zlý, mlékaři Dane, tak přijdeš po smrti do pekla

Pochybuji, Karen.

Mlékař Dan nikdy neumře. Viš, před několika lety mi orientální mudrc prozradil tajemství nesmrtnosti. Můžu si dělat co chci a nemusím se ničeho bát.

Lháři! Tatínek říkal, že jenom Bůh žije věčně

©1997 MAX CANNON

Co když nežu? Co když mlékař Dan překonal samotného Boha? Dokažeš si vůbec představit, jaké utrpení ti dokáže přichystal nejmocnější mlékař vesmíru?

Nemůžeš mi nijak ublížit!

Ne? Kdy jsi naposled viděla svoje kolo?

Dneska mě vyhodili z drogerie

Zeptal jsem se prodavačky, jestli mají potřeby pro dámy. A ona na to: "Můžete být konkrétnější?"

©1995 MAX CANNON

Tak jsem řekl "potřeby pro nafukovací dámy" a ona mě nechala vyvest.

REDAKCE:

šéfredaktor: Štěpánka Rygálová

redakce: Libor Štiřák, Markéta Jansová, Jiřina Dvořáková, Veronika Jakobová, Vojtěch Hampl, Jana Lauermannová, Petr Besta, Přemysl Bureš, Ondřej Jerman, Jaromír Hanzal

korektura: Marion Remestová, Hana Šabaková, Stanislava Rygálová

sazba: Štěpánka Rygálová